neai: „Cu Dumnezeu înainte, ca Ştefan cel Mare".

Ne-ai învăţat să muncim, ne-ai învăţat să fim cinstiţi şi conştiincioşi în tot ce facem. Tot Mama ne-ai învăţat să iubim ce-i drept şi ce-i frumos în lume. Mama ne-ai învăţat florile şi natura. De cum începea primăvara, făceai brazde de flori în curtea noastră, pe care o credeam mare cât o moşie, dar care avea numai câţiva metri pătraţi. Puneai mraniţă, semănai tot felul de flori, le stropeai zi cu zi şi ne arătai cum încolţesc, cum cresc şi cum înfloresc gura-leului, ochiul-boului, gherghinele, crăiţele, copăceii, izma, micşunelele, stânjeneii, şi mai ales holbura, cum îi ziceai Mama, sau bună-dimineaţa.

Nu ne săturam privind culorile neasemuit de frumoase ale florilor nespus de gingaşe. Toate florile erau la fel şi cu toate acestea nu semănau una cu alta, în gingăşie, în mireasmă, în culoare şi în toată făptura lor. Dimineaţa era pentru noi o plăcere nespusă, să privim pâlnioarele de holbură, în culori atât de frumoase, încât nici un pictor nu le-a putut zugrăvi. Stropii de rouă din flori străluceau cum nici un diamant, din câte am văzut în urmă, n'a putut străluci. Şi câtă vieaţă erà în această grădină cât o palmă de loc. Albine, Viespi, bondari, calul-dracului, gâze de tot felul alergau într'una dela o floare la alta, arătându-ne ce trebuia să învăţăm mai târziu, din cărţile de botanică şi zoologie. Făceam în mic noi copiii, ce făcea în mare, marele entomolog Fabre. Când venià toamna, adunam seminţele. Mama ne învăţai cum să cunoaştem seminţele coapte. Mi-aduc aminte şi azi, cum săreau seminţele de copăcei din capsula lor. Cât de uşor mi-a fost în urmă să înţeleg, ce spunea în cărţile de botanică, cum o plantă, care e înţepenită cu rădăcina în pământ, reuşeşte să se răspândească pe un câmp întreg, aruncându-şi sămânţa cât mai departe, în jurul ei. Dar florile care cresc în olane, cât erau ele de îngrijite de Mama. Ferestrele dela casă nu erau pentru Mama locuri de căscat gura în stradă. Ele erau par'că lăsate de Dumnezeu să creşti nalba, indrişai, muşcate, margarete, cerceluşi. Şi tare mai creşteau frumoase sub îngrijirea Mamei. N'am văzut, nici în grădinile botanice, altele mai frumoase.

Ai ţinut mult la flori. Drept mulţumire pentru dragostea cu care le-ai udat şi le-ai curăţat totdeauna, flori de tot felul te-au împodobit ca pe o regină. Vagonul mortuar era un rai de flori care ţi-au îmbălsămat drumul, dela Bucureşti la Focşani, până la mormânt. La poarta cimitirului muzica ţi-a dat un sfâşietor rămas-bun. In urmă, în sunetul clopotelor, mai jalnic decât oricând, preoţii te-au slujit frumos, aşa cum ai dorit. Unul, spre cinstea sa şi a preoţimii, ţi-a slăvit virtuţile şi te-a dat drept pildă mamelor de azi. Ii mulţumim şi de la microfon. Soarele, care apuneà pentru o zi, ţi-a mai încălzit odată trupul, din care viaţa apusese pe vecie. O şuviţă de aur împletită din raze de soare ţi-a încins fruntea spre sfârşitul slujbei. Erai fericită. Ai înconjurat gropniţa purtată pe mâini de fratele Mamei bătrân şi el, de fii şi fiice şi de rude apropiate şi depărtate. Nepoţeii, din clasele primare pe-atunci, Rusanda şi George, te susţineau şi ei cu mâinele lor micuţe. Te-am aşezat lângă Tata, după patruzeci şi trei de ani de văduvie. Ai avut o înmormântare cum doreai, ca să nu râdă lumea de noi.

Dormi în pace scumpă Mamă!

G. G. Longinescu

A NOASTRĂ E HOLDA

Muzică de L. MENDELSOHN
Premiat la concursul de Muzică Naţională „George Enescu"

A noastră e holda, cu mac şi cu grâu,
Al nostru şi tu, boulene,
Şi valul sglobiu ce saltă'n pârâu,
Şi mlădia cu negrele-i gene.

Şi vântul ce vine aşa din senin,
Şi prinde şuviţele'n joacă,
Şi zori ce sărută mici flori de pelin,
Şi dulcea din munţi promoroacă.

Şi largul albastru cel fără hotar,
Şi sfânta pe mări rândunică,
Şi lanul cuprins de mărgăritar,
Şi gazda, pe prag c'o ulcică.

Şi luna ce-aprinde cărările'n crâng,
Sub dulcea-i văpae de taină
Şi snopii de aur ce fetele strâng,
Şi-a codrului magică haină...

Ai noştri sunt munţii, gigantici şi goi,
Şi crestele lor pădurite,
Şi valea cea verde, cu flori de trifoi,
Şi luncile larg înflorite.

Şi hora şi doina din moşi şi strămoşi,
Şi florile văii albastre,
Şi freamătul molcom din codri stufoşi,
Şi toate-s comorile noastre!

TEODOR ROSEN

BIBLIOTECA CENTRALĂ „ASOCIAŢIUNII" SIBIIU